

ת"פ 1193/09 - מדינת ישראל נגד אהרון חמו ובניו (ש.י.א.) בע"מ, חמו בן יצחק אהרון, יצחק חן,

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ת"פ 1193-09

21 יוני 2015

לפני: כב' השופט יוסף יוספי

מדינת ישראל
ע"י ב"כ: עו"ד ליבי איטח

נגד

1. אהרון חמו ובניו (ש.י.א.) בע"מ, (ח.פ. - 513092445)
 2. חמו בן יצחק אהרון, (ת.ז. -)
 3. יצחק חן, (ת.ז. -)
- ע"י ב"כ: עו"ד רון אביטל

גזר דין ביחס לנאשמים 3,2

1. במסגרת הכרעת הדין מיום 16/3/15 הורשעו הנאשמים 3,2 בעובדות שיוחסו להם בכתב האישום, למעט זיכיון של הנאשם 2 מעבירה של אי מילוי אחר דרישת מפקח, עבירה לפי **סעיף 15ג(ב) לחוק שכר המינימום, תשמ"ז - 1987**.

2. הנאשם 2 הורשע בעבירות הבאות:

אחריות מנהל בתאגיד- עבירה לפי **סעיפים 2(א), 14 ו-15 לחוק שכר המינימום, התשמ"ז - 1987**.

הפרת חובת פיקוח ומניעת עבירה- עבירה על **סעיף 8(ג) לחוק הודעה מוקדמת לפיטורים ולהתפטרות, תשס"א - 2001**.

אי תשלום פדיון חופשה- אחריות מנהל- עבירה על **סעיפים 13, 28(א)(2) ו-29 לחוק חופשה שנתית, תשי"א - 1951**.

הנאשם 3 הורשע בעבירות הבאות: אחריות מנהל בתאגיד- עבירה לפי **סעיפים 2(א), 14 ו-15**

לחוק שכר המינימום, התשמ"ז - 1987.

הפרת חובת פיקוח ומניעת עבירה- עבירה על סעיף 8(ג) לחוק הודעה מוקדמת לפיטורים ולהתפטרות, תשס"א - 2001.

אי תשלום פדיון חופשה- אחריות מנהל- עבירה על סעיפים 13, 28(א)(2) ו- 29 לחוק חופשה שנתית, תשי"א - 1951.

אי מילוי אחר דרישות מפקח- עבירה לפי סעיף 15(ג)(א) לחוק שכר המינימום, תשמ"ז - 1987.

3. בדיון מיום 19/4/15 טענו הצדדים בעל פה את טיעוניהם לעונש, ונאשם 2 אף הוסיף דברים אישיים מטעמו.

טיעוני המאשימה

4. לטענת המאשימה, הנאשמים הורשעו לאחר קיום מסכת ראיות, לאחר שכפרו באישומים נגדם. בית הדין אף התייחס בהכרעת הדין למהימנותם.

במקרה דנן לא קיימות נסיבות מיוחדות, וממילא בשלב של קביעת המתחם העונשי הראוי אין להביא בחשבון את נסיבותיהם האישיות של הנאשמים.

ביחס לתכלית חוק שכר מינימום, נקבע בפסיקה שהיא עולה בקנה אחד עם הוראות חוק יסוד כבוד האדם וחירותו, היות ומטרתו להבטיח קיום בסיסי לכל אחד מהפרטים בחברה, הגנה על השכבות החלשות וצמצום מימדי העוני בישראל. כמו כן, יש להוסיף את שיקול ההרתעה באמצעות הטלת קנסות משמעותיים, שיהפכו את העבריינות בתחום לבלתי משתלמת.

לטענת המאשימה, מתחם הענישה צריך לעמוד בין 50% ל- 75% מגובה העונש המקסימלי, כאשר העונש הספציפי ביחס לכל אחד מהעונשים יעמוד על 50% מגובה הקנס, בסך של ₪ 226,000 כפול שני חודשי ביצוע העבירה ובסה"כ ₪ 452,000.

ביחס לעבירה של אי מסירת אישור העסקה, הקנס העונשי המקסימלי לגבי נאשם 2 הוא 14,400, והקנס המנהלי שהוטל עמד על 1,500 ₪. אין לגזור קנס עונשי שיפחת מהקנס המנהלי, לאישור העסקה ישנה חשיבות גבוהה בעבור העובד בין היתר ביחס לזכויותיו הכספיות והסוציאליות הן אצל המעביד והן במוסד לביטוח לאומי ובקרנות הפנסיה.

לשיטת המאשימה, מתחם הענישה צריך לעמוד בין 80% ל- 100% מגובה הקנס המקסימלי, כאשר העונש הספציפי לכל אחד מהנאשמים יעמוד על 80% מגובה הקנס (11,520 ₪).

ביחס לעבירה של אי תשלום פדיון חופשה, גם כאן הקנס המקסימלי הוא 14,400 ₪ לכל נאשם. העובד נשוא כתב האישום לא קיבל עד עצם היום הזה פדיון חופשה, גם אחרי פסיקת בית הדין בהליך האזרחי.

גם ביחס לעבירה זו דורשת המאשימה לקבוע את אותו מתחם ענישה ואת אותו עונש כמו ביחס לעבירה של אי מסירת אישור העסקה.

בנוגע לעבירה של אי מילוי דרישה, הקנס העונשי המקסימלי הוא 14,400 ₪. הנאשם 3 לא שיתף פעולה עם רשויות האכיפה, לא המציא מסמכים כפי שנדרש, ואף לא התייצב לחקירות אליהן זומן.

גם כאן דרשה המאשימה כי בית הדין יקבע את אותו מתחם ענישה שבין 80% ל- 100% מגובה הקנס המירבי, כאשר העונש יעמוד על 80% מגובה הקנס המירבי.

טענות הנאשמים

5. לטענת הנאשמים, נאשמת 1 היתה חברה מצליחה, שהעסיקה במשך שנים עשרות עובדים, ושילמה להם את כל שכרם וזכויותיהם.

עקב סכסוך עם יזם שהיה חייב לנאשמת 1 כספים רבים, נקלעה החברה לקשיים בתזרים המזומנים. הנאשמת 1 העדיפה גם אז לשלם לעובדיה תחילה, ולפיכך הוגשו נגדה תביעות רבות על ידי ספקים.

נאשם 2, בן 67, נאלץ לעזוב את הנאשמת 1 ולמצוא מקום עבודה כשכיר, וזאת לאחר שעבד בתור עצמאי במשך 30 שנה בתחום הבנייה. לנאשם 2 אין עבר פלילי, והוא הוכרז כפושט רגל. הנאשם 2 אף נאלץ להתגרש ונותר חסר כל.

נאשם 3 הוא אדם נורמטיבי, שומר חוק, חסר עבר פלילי.

הנאשם 3 היה סמג"ד במילואים בחיל הצנחנים, וממשיך להתנדב בשירות מילואים על אף שהוא בן 47. הנאשם 3 אב ל-3 ילדים קטנים, וגם הוא נאלץ לעזוב את ביתו ולשלם מזונות לילדיו הקטנים בסך של 6,000 ₪ בחודש. לחובתו קיים חוק מזונות בסך של 70,000 ₪, והוא משתכר 7,000 ₪ בחודש בעבודתו כשכיר.

נאשם 3 נרדף עד היום על ידי נושים של נאשמת 1, על אף שהיא נמצאת בהליכי פירוק, והוא הוכרז כחייב מוגבל באמצעים. לפתחו של נאשם 3 רובצים חובות בגובה כמה מליוני שקלים.

הנאשמים האמינו בצדקת דרכם, וביקשו להשפט תוך שהם מסתכנים בהרשעה פלילית, כאשר הסכומים הינם זעומים ביחס לחובות שיש לנאשמים.

לסיכום, ביקשו הנאשמים מבית המשפט להתחשב בנסיבותיהם האישיות, ולהפחית את גובה הקנסות

ככל שניתן, היות וחלף זמן רב ממועד ביצוע העבירות והן לאור עברם הנקי.

דין והכרעה

6. במסגרת פרשת **מוחמד סעד** קבע בית המשפט העליון את המתווה לפיו יש לגזור את עונשם של מורשעים בהתאם ל**תיקון מספר 113 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977**, שעניינו הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה (להלן: "**תיקון 113**").

בין השאר, קבע ביהמ"ש העליון את הדברים הבאים:

"22. בתיקון 113 קבע המחוקק מנגנון תלת-שלבי לגזירת העונש. בשלב הראשון - המקדמי, נדרש בית המשפט לבדוק האם הנאשם שלפניו הורשע בכמה עבירות, להבדיל מהרשעה בעבירה יחידה. במידה ומדובר בכמה עבירות, על בית המשפט לקבוע האם הן מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים. אם מדובר באירוע אחד, ימשיך בית המשפט 'כרגיל', אל שני השלבים הבאים (קרי, יקבע מתחם ענישה לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות הקשורות לאותו אירוע (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין)). לעומת זאת, במידה ובית המשפט מצא כי בעבירות שבהן הורשע הנאשם מדובר בכמה אירועים, יקבע עונש הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן יוכל לגזור עונש נפרד לכל אירוע (בד בבד עם קביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר), או עונש כולל לאירועים כולם (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין); בעקבות המסקנה שהתקבלה בשלב הראשון ימשיך בית המשפט לשני השלבים הבאים: בשלב השני קובע בית המשפט מתחם ענישה ראוי בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה; ובשלב השלישי נבחנות הנסיבות שאינן קשורות לעבירה, ובהתחשב בהן גוזר בית המשפט על הנאשם עונש המצוי במתחם הענישה שנקבע בשלב השני (אלא אם מתקיים אחד משני חריגים שיפורטו להלן). כאן המקום לציין כי הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה הנבחנות בעת קביעת מתחם הענישה (כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין), והנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה הנבחנות בגזירת העונש (כמפורט בסעיף 40יא לחוק העונשין) אינן רשימה סגורה, ואין בנסיבות שציין המחוקק ופרטן במפורש, כדי לגרוע מסמכות בית המשפט לשקול נסיבות נוספות (סעיף 40יב לחוק העונשין).

קביעת מתחם הענישה

23. הנתב שעל בית המשפט לילך בו בבואו לקבוע את מתחם הענישה, מעוגן בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין:

"בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך

יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט".

מתחם הענישה יקבע אפוא בהתאם לעיקרון ההלימות, ועל מנת ליישמו יתחשב בית המשפט בשלושה אלה: ראשית, בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו; שנית, במדיניות הענישה הנהוגה; ושלישית, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. נבאר שיקולים אלו להלן, אך לפני כן נדגיש כי עקרון ההלימות מביא בחשבון את חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ואת מידת אשמו של הנאשם. כלומר, יש להתחשב לא רק בסוג העבירה שבוצעה, אלא גם בנסיבות שבהן בוצעה ובמידת אשמו של הנאשם בביצועה. על כן, אין זה מן הנמנע כלל, שלאותה עבירה יהיו כמה מתחמי ענישה שונים הנגזרים מן הנסיבות הספציפיות שבהן נעברה. אולם גם זאת יש לעשות במידה, כפי שכתב השופט ג'ובראן:

"כמוסכם על הכל, נקודת המוצא לבחינת העונש ההולם דבר עבירה הוא בקביעת מתחם הענישה הראוי לעבירה בנסיבותיה (ובכללן מידת האשם של מבצע העבירה). ברי, כי אין משמעות הדבר שבכל מקרה ומקרה 'יומצא הגלגל מחדש', וייקבע מתחם ענישה המותאם לנסיבות הספציפיות של ההליך. קביעה שכזאת הייתה מרוקנת מתוכן את סעיף החוק והיא נוגדת את תכליתו. מאידך, אין לקבוע מתחם ענישה כללי, הכולל קשת רחבה מאוד של מעשים אפשריים. ככל שעסקינן בעבירות דוגמת עבירת השוד, בה ניתן להצביע על מדרג של חומרה, עלינו לזהות את מתחם הענישה הראוי לקבוצות המעשים הדומים בנסיבותיהם..." (ע"פ 7655/12 פייסל נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], פסקה 7 (4.4.2013)).

24. ודוק: רק השיקולים הקשורים בעבירה משוקללים בקביעת מתחם הענישה. נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן מובאות בחשבון בשלב זה, וממילא לא יובילו לשוני בין מתחמי הענישה של שני נאשמים אשר לקחו חלק דומה בביצוע אותה עבירה באותן הנסיבות, כפי שסבר בטעות בית המשפט המחוזי (פסקה 43 סיפא לגזר הדין). נסיבותיו האישיות של הנאשם יובאו במניין השיקולים בקביעת העונש המתאים בתוך מתחם הענישה; לא בקביעת המתחם עצמו. עוד מן הראוי לציין בהקשר הזה כי המחוקק אמנם לא התייחס להיקפו הרצוי של מתחם הענישה, אולם ברי כי מתחם רחב מאוד לא ישרת את תכליתו של תיקון 113 (השופט עמי קובו "פירוש לתיקון מס' 113 לחוק העונשין בעניין הבניית שיקול הדעת בענישה" עלון השופטים 14, 3 (2012)).

25. אלה הן אמות המידה אשר אותן יבחן בית המשפט בבואו לקבוע את מתחם הענישה:

(א) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו. קרי, חומרת העבירה (דברי ההסבר, בעמוד 447).

(ב) מדיניות הענישה הנהוגת.

(ג) נסיבות הקשורות בביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40ט: בבואו לבחון את הנסיבות המפורטות להלן, יתחשב בית המשפט "בהתקיימותן... ובמידה שבה התקיימו, ככל שסבר שהן

משפיעות על חומרת מעשה העבירה ועל אשמו של הנאשם" (סעיף 40ט(א) לחוק העונשין). הנסיבות המפורטות שם הן מגוונות. יש שבכוחן להשפיע לקולא או לחומרה; יש שלקולא בלבד; ויש שלחומרה בלבד (סעיף 40ט(ב) לחוק העונשין). הנסיבות שבכוחן להשפיע לקולא או לחומרה הן (לפי ספרורן שם): (1) התכנון שקדם לביצוע העבירה; (2) חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה; (3) הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה; (4) הנזק שנגרם מביצוע העבירה; (5) הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה. הנסיבות שבכוחן להשפיע לקולא בלבד הן: (6) יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו; (7) יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו, לרבות עקב התגרות של נפגע העבירה; (8) מצוקתו הנפשית של הנאשם עקב התעללות בו על ידי נפגע העבירה; (9) הקרבה לסייג לאחריות פלילית כאמור בסימן ב' לפרק ה'1. הנסיבות שבכוחן להשפיע לחומרה בלבד הן: (10) האכזריות, האלימות וההתעללות של הנאשם בנפגע העבירה או ניצולו; (11) הניצול לרעה של כוחו או מעמדו של הנאשם או של יחסיו עם נפגע העבירה.

גזירת עונשו של הנאשם

26. לאחר שבית המשפט קבע את מתחם הענישה ההולם למעשה העבירה, עליו לגזור את העונש המתאים לנאשם בתוככי אותו מתחם שנקבע בשלב הקודם. בעשותו כך, על בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין:

"בתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה כאמור בסעיף 40יא, ואולם בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי הוראות סעיפים 40ד ו-40ה".

27. הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין. בית המשפט רשאי להתחשב בהתקיימותן "ובמידה שבה התקיימו, ככל שסבר כי ראוי לתת להן משקל בנסיבות המקרה" (שם). אלה הן הנסיבות: (1) הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו; (2) הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם; (3) הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשעתו; (4) נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב; (5) מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה; (6) שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק; ואולם כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא ייזקפו לחובתו; (7) התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה; (8) נסיבות חיים קשות של הנאשם; שהיתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה; (9) התנהגות רשויות אכיפת החוק; (10) חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה; (11) עברו הפלילי של הנאשם או העדרו.

28. ככלל יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם הענישה, אשר נועד כאמור להגשים את עקרון ההלימות. ברם, בית המשפט מוסמך לקבוע עונש חורג ממתחם הענישה, במידה והתקיים אחד משני חריגים: האחד הוא חריג לקולה, אם "מצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם" (סעיף 40ד(א) לחוק

העונשין); והשני הוא חריג לחומרה, אם "מצא כי יש חשש ממשי שהנאשם יחזור ויבצע עבירות, וכי החמרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשות כדי להגן על שלום הציבור" (סעיף 40 לחוק העונשין). שני שיקולים נוספים שבית המשפט רשאי להתחשב בהם בבואו לקבוע את עונשו של הנאשם הם הרתעה אישית והרתעת הרבים (סעיפים 40 ו-40א לחוק העונשין). אולם, בשונה משני השיקולים הראשונים שצוינו לעיל (שיקום והגנה על שלום הציבור), בגינם רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם הענישה, הרי שבית המשפט איננו מוסמך לחרוג ממתחם הענישה בשל שיקולי הרתעה (על מדרג ההיררכיה בין שיקולי הענישה השונים ראו קובו, בעמוד 5).

ראה: ע"פ 8641/12 סעד - מדינת ישראל (מיום 5.8.13).

7. ביחס לעבירות בהן הורשעו הנאשמים, נקבעו בפסיקה האינטרסים המוגנים אשר עמדו בבסיס החוקים, כמו גם הסנקציות על אלה המפרים אותם. כך למשל, ביחס לעבירה על **חוק שכר מינימום** בה הורשעו הנאשמים במקרה דנן, נקבע כדלהלן בפסיקת בית הדין הארצי ב**פרשת עמרם**:

"...עוד לקחנו בחשבון את החשיבות החברתית העומדת בבסיסו של **חוק שכר מינימום**, להבטיח "קיומה של רשת מגן בסיסית" ו"קיום אנושי בסיסי לכל אחד מהפרטים בחברה" (ע"פ 24/05 א.ח. מור אחזקות (1992) בע"מ - מדינת ישראל, מיום 14.7.08), ואת הצורך בהרתעת מעסיקים העומד בבסיסה של הנורמה הפלילית."

ראה: ע"פ (ארצי) 38980-04-10 מדינת ישראל - עמרם (מיום 26/8/10).

לעניין העבירה של אי מילוי דרישות מפקח, יצוין כי יש בה כדי לפגוע בפעילותן של רשויות האכיפה במסגרת אכיפתן של הנורמות החקוקות.

ביחס לעבירה על **חוק הודעה מוקדמת**, למכתב המעביד המציין את תקופת ההעסקה חשיבות גדולה עבור העובד; ובין היתר יש בו כדי לאפשר לעובד לקבל דמי אבטלה, כמו גם צבירת ותק לזכויות שונות במוסד לביטוח לאומי ובקרנות פנסיה.

גם ביחס לעבירה על **חוק חופשה שנתית** נקבע, כי חוקי המגן נועדו כדי לשמור על זכויותיהם הסוציאליות המינימליות של העובדים.

8. כפי שצוין לעיל, בית הדין הארצי עמד על הצורך בהרתעת מעסיקים באשר להפרות בעניין **חוק שכר**

מינימום; ובהתאם לכך הותר על כנם את גזרי הדין של בתי הדין האזוריים לעבודה, ולעיתים אף החמיר עם הנאשמים בביצוע עבירות כגון דא. מעיון בעונשים שנגזרו, עולה כי יש להתייחס בחומרה רבה לנאשמים בעבירות אלו. לפיכך, מתחם הענישה ההולם נע בין גובה הקנס המנהלי לעובד, לבין 30% מהקנס המירבי המצטבר בנסיבות דן העומד על סך של 452,000 ₪.

באשר לעבירה על **חוק הודעה מוקדמת**, הרי שמתחם הענישה ההולם נע בין 10% מהקנס המירבי (שגובהו 14,400 ₪) לבין 60% ממנו.

באשר לעבירה של **אי מילוי אחר דרישות מפקח**, הרי שמתחם הענישה ההולם נע בין 30% לבין 60% מן הקנס המקסימלי, העומד על סך של 14,400 ₪.

ביחס לעבירה על **חוק חופשה שנתית**, מתחם הענישה ההולם בגין עבירה זו צריך לנוע בין 20% מן הקנס המירבי ל-50% ממנו.

9. במקרה שלפנינו, מדובר בנאשמים שהורשעו בעבירות נשוא כתב האישום ביחס לעובד אחד.

העבירות בהן הורשעו הנאשמים במסגרת הכרעת הדין נתגלו במסגרת ביקורת יחידה אותה ערכה המאשימה ביום 11/12/07; למעט העבירה של אי מילוי אחר דרישת מפקח בה הורשע הנאשם 3, אשר נובעת מהביקורת שערכה המאשימה, ואף נובעת מהאמור ב**חוק שכר מינימום**.

10. הנאשמים הורשעו בעבירות על חוקי עבודה סוציאליים אשר נועדו להגן על עובדים. כמו כן, **חוק שכר מינימום** נועד להבטיח בטחון כלכלי בסיסי לעובד, דהיינו לאפשר לו להתפרנס בכבוד. גם **חוק הודעה מוקדמת** הינו מתחום הבטחון הסוציאלי. בנוסף, גם אי תשלום פדיון חופשה הינו מתחום העבירות הסוציאליות, היות והוא מעין תחליף לשכר העבודה.

המניע העומד מאחורי העבירות בהן הורשעו הנאשמים הינו המניע הכלכלי בדרך כלל.

מתחם הענישה נקבע לפי עיקרון ההלימות. קרי, יש לקבוע עונש הולם בגין העבירות שביצעו הנאשמים, תוך התייחסות למידת הפגיעה שנגרמה ולמדיניות הענישה במקרים כגון דא. בנוסף, יש לקחת בחשבון את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות מצד הנאשמים.

ביחס לעבירות בהן הורשעו הנאשמים, נקבעו בפסיקה האינטרסים אשר עמדו בבסיס החוקים, כמו גם הסנקציות על אלה המפרים אותם.

גם ביחס לעבירה על **חוק הודעה מוקדמת** נקבע, שלמכתב המעביד המציין את תקופת ההעסקה חשיבות גדולה עבור העובד, וזאת כפי שצויין לעיל.

11. **בנסיבות העניין, במסגרת גזר דינם של הנאשמים, מצאתי לנכון להעניק משקל לנסיבות**

הבאות:

אין חולק שבמקרה דנן נעברו עבירות, אשר על בית הדין ליצור הרתעה בקרב הציבור הרחב כדי למנוע הישנותן. מנגד, הנאשמים אינם מנהלים עסק עצמאי משלהם ושניהם עובדים כשכירים. עוד יש לקחת בחשבון את מצבם הכלכלי הקשה, שנתמך במסמכים, וכן את מצבם האישי, כמו גם את הזמן הרב שעבר מאז מועד ביצוע העבירות (שנת 2007).

עוד התרשמתי, כי הנאשמים העסיקו עובדים נוספים לאורך השנים, ולא ביצעו כל עבירה כלפיהם. שני הנאשמים נעדרי עבר פלילי, ונראה כי התנהלותם כלפי העובד נשוא כתב האישום לא היתה בזדון.

לאחר ששקלתי את כלל הנסיבות, הגעתי למסקנה כי יש לגזור את עונשם של הנאשמים בהתאם למתחמי הענישה שנקבעו לעיל, אם כי בגבולם התחתון של המתחמים, ואין לחרוג לכאן או לכאן.

12. לפיכך, הנני גוזר על נאשמים 3,2 את העונשים הבאים:

נאשם 2

הנני משית עליו קנס בשיעור של **₪ 22,000** בגין אי תשלום שכר מינימום במשך חודשיים.

בגין העבירה לפי חוק הודעה מוקדמת, הנני משית עליו קנס בסך של **₪ 6,500**.

בגין העבירה על חוק חופשה שנתית, הנני משית עליו קנס בסך של **₪ 5,000**.

הקנס המצטבר בגובה **₪ 33,500** ישולם ב-30 תשלומים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם ביום 1/9/15, ויתר התשלומים ישולמו בכל 1 לחודש עוקב.

נאשם 3

הנני משית עליו קנס בשיעור של **₪ 22,000** בגין אי תשלום שכר מינימום במשך חודשיים.

בגין העבירה לפי חוק הודעה מוקדמת, הנני משית עליו קנס בסך של **₪ 6,500**.

בגין העבירה על חוק חופשה שנתית, הנני משית עליו קנס בסך של **₪ 5,000**.

בגין העבירה של אי מילוי דרישת מפקח, הנני משית עליו קנס בסך של **₪ 7,000**.

הקנס המצטבר בגובה של **₪ 40,500** ישולם ב-30 תשלומים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם ביום

1/9/15, יותר התשלומים ישולמו בכל 1 לחודש עוקב.

13. כמו כן, כל אחד מהנאשמים יחתום על התחייבות בסך של 226,000 ₪ להמנע מביצוע העבירות בהן הורשע, וזאת למשך 3 שנים מיום גזר הדין, כאמור בסעיף 72 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

14. הנאשמים ייפנו אל מזכירות בית הדין לקבלת שוברי תשלום, וכן לשם חתימה על התחייבות.

15. גזר הדין הוקרא במעמד הצדדים היום ונמסר לידיהם.

ניתן היום, ד' תמוז תשע"ה, (21 יוני 2015), במעמד הצדדים.